

„Az elejétől a végéig izgalmas kaland. Garantáltan megragadja a figyelmedet,
a végén pedig könyörögni fogsz a folytatásért.”

– *Romantic Times*

SHADOWS

á r n y a k

Dawson szerelme lesz
Bethany veszte...

fine selection

J. L. ARMENTROUT

J . L . A R M E N T R O U T

SHADOWS

á r n y a k

LUXEN ELŐZMÉNYNOVELLA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Mindenkinek, aki hisz.

PROLÓGUS

ARNY SZÁGULDOTT ÁT A JÉGBE FAGYOTT DOMBOK FELETT; túl gyors volt, hogy földi eredetű legyen, abból pedig, hogy nem is tartozott semmihez, tudni lehetett, miféle és hová tart. Mégpedig egyenesen Dawson Black felé.

Ó, jószagos gumicukor!

Egy arum.

A névnek már a gondolatára is fémes íz terjedt szét a szájában. A strici úgy jött, mint a függő a szer szagára. Mindig négyesével jártak, de az egyiküket már előző este megölték, vagyis már csak három másik aljas gazfickóval kellett számolniuk. Az egyik éppen felé száguldott.

Dawson kiegyenesedett, nyújtózkodott, aztán lesöpörte a farmerjára tapadt havat. Az arum ezúttal túlságosan közel merészkedett az otthonukhoz. A szikláknak elvben védelmet kellett volna nyújtaniuk a számukra, összezavarva a különleges hullámhosszon terjedő sugárzást, amely elárulta, hogy nem emberek. Az arumok mégis rájuk találtak; alig egy futballpályányi távolságra attól, aminek a védelméért gondolkodás nélkül odaadná az életét. Hát, a francba is, valamit muszáj volt csinálni. Valamit, azaz még kettőt elintézni a

maradék háromból, úgyhogy az utolsó kissé megharagudott. Játszani akarnak? Rendben, kezdhetik.

Dawson kilépett a tisztás közepére, és a szélbe fordította az arcát. Hagyta, hadd fújja ki a tincseit a homlokából. Arra emlékeztette, amikor felmászott a Seneca-sziklák tetejére, és onnan nézett le a völgybe. Fent mindig rohadt hideg volt.

Hunyorított, és elkezdett visszaszámolni tíztől. Ötnél lehunyta a szemét, és hagyta, hogy emberi alakja semmivé váljon. Tiszta energiává olvadt, kékes árnyalatban lüktető, fehér fénné. Úgy érezte magát, mintha levetette volna túlságosan szűk ruháit, hogy meztelenül fusson. Szabad érzés volt – nem valódi szabadság, hiszen a jóisten a megmondhatója, mennyire nem voltak valójában szabadok –, de a legtöbb, amit megtapasztalhattak.

Mire az egyhez ért a számolásban, az arum is feljutott a sziklára, és puskagolyóként száguldott felé. Dawson az utolsó pillanatig kivárt, aztán oldalra vetődött, és visszafordult, fegyverként használva az ellenség által hőn áhított energiát. Ami nem csoda – az erő felért egy palackba zárt atombombával. Vágd oda, és figyeld meg, mi történik!

Az elegáns lövés a válla táján találta el az arumot. Valódi alakjában az arum nem volt más, mint sűrűn kavargó árny, amely olajosan fénylő karokat és lábakat növesztett, de Dawson lövedéke eltalálta *valamijét*. A becsapódás erejétől az arum megpördült, ám azonnal visszafordult, és ő is kilőtt valami éjfeketét és sikamlósat Dawson felé, aki kitért előle.

Az arumok lövedékei nem voltak olyan erősek, mint a luxeneké. Inkább a napalmra hasonlítottak: pokolian perzseltek, ám sok kellett volna belőlük, hogy ledöntsenek egy luxent. Az arumok nem így öltek.

Add fel, gyerek! – gúnyolódott a sötét égre emelkedő arum. *Nem győzhetsz le. Ígérem, hogy fájdalommentess lesssz.*

Dawson, ha emberi alakban van, a szemét forgatta volna. Hát persze hogy igazat mond. Pont annyira fájdalommentes, mint szembenézni a húgával, miután megette az utolsó adag fagyit.

Átsuhant a tisztáson, és megsorozta az arumot. Talált is, nem is. A nyomorult féreg a fák takarásában húzta meg magát.

Nos, Dawson erre is felkészült.

Felemelte fényben izzó karjait, és elmosolyodott, mert a völgyben remegni kezdtek a fák. Mennydörgő robaj visszhangzott a sziklák között, aztán a talaj engedett, és a fák kiszakadtak a földből. Rakéta-ként röppentek az égre, vastag, kígyózó gyökereikről csomókban lógott a humusz. Dawson széttárta a karját, és a fák szétváltak, felfedve a gazfickót.

Megvagy! – kiáltott fel, és újra lőtt. A villámként száguldó energia-löket mellkason találta az arumot, aki torpedóként zuhant le, át-átvillanva emberi és valódi alakja között. Dawson egy pillanatra látta, hogy bőrnadrágot visel, és felnevetett. Ez a gyenge ellenfélutánzat megjátssza, hogy a Village People tagja.

Az arum alaktalan kupacba omlott tőle néhány lépésnyire, még rándult néhányat, aztán elcsendesedett. Valódi alakjában hatalmas volt, legalább háromméteres, és olyanforma, mint a *Massza* a régi horrorfilmben. És a szaga... fémes? Hideg, éles fémre emlékeztette Dawson. Különös.

Dawson odasiklott, hogy mielőtt hazaindul, ellenőrizze, valóban elpusztult-e. Későre járt, holnap korán kezdődik az iskola...

Az arum felpattant.

Megvagy!

És valóban megvolt, de még mennyire! A következő pillanatban az arum már rá is tapadt, mint a saját bőre. Jézus! Dawson egy másodpercre elvesztette valódi alakját, és emberré vált, farmer, könnyű pulóver, minden. Sötét hajtincsei a szemébe hulltak; az árnyék riasztó sebességgel sűrűsödött össze körülötte. Vaskos csápok nőttek ki belőle, kóstolgatták a levegőt, mint a kobra, aztán az egyik lecsapott, és Dawson gyomrába fúródott.

Dawson sikoltott, életében most először, mindent beleadva, mint egy kislány, de hát az arum igazán *elkapta*...

Az arum szívni kezdte az energiáját. Tűz lobbant Dawson testében, a fénye – az essenciája – vadul vibrált, kékesfehér derengésbe vonva a csupasz ágakat a fejük felett. Nem bírta megtartani az alakját. Ember. Luxen. Ember. Luxen. A fájdalom mindent eltakart, mindent áthatott. Az arum nagyokat kortyolva itta magába Dawson életét.

Haldoklott.

Haldokolva hevert az átfagyott, élettelen földön. Haldoklott, mielőtt valójában megismerhette volna az emberi világot, és megtapasztalhatta volna, milyen az őt gúzsba kötő szabályoktól mentesen élni. Haldoklott, mielőtt megismerhette volna a szerelmet; az érzést, az ízét.

Annyira rohadtul tisztességtelen!

A pokolba is, ha megszabadul, *élni* fog, igazán, valóban élni. Az isten verje meg, élni fog!

Az arum újra szívott és nyelt. Dawson háta ívbe feszült, kikerekedő szemei előtt elsötétült a világ... és akkor megpillantott egy új fényt, egy vörösés fehér villámot. A még ki nem dőlt fák között cikázott, a hangnál sebesebben röppent feléjük.

Testvér.

Az arum hátrahúzódott, megpróbálta visszavenni emberi alakját, hiszen valódi formájában sebezhető volt; semmi esélye nem lett volna *vele* szemben. Egyetlen arumnak sem.

Dawson lefogadta volna, hogy az arum még a fény nevét is tudja, és félve suttogja éppen. Szárazon, reszelősen nevetett. A bátyja imádni fogja ezt.

Fehér fény vágódott az árnyékalakba. Az arum többlépcsnyit hátrátantorodott. Megrázkódtak a fák, amikor a föld is táncolni kezdett a talpuk alatt, ide-oda dobálva az arumot, mintha csak egy zoknikupac lenne. Az érkező fényalak pedig támadóállást vett fel vele szemben; készen állt megvédeni a családját, az élete árán is, ha kell.

Vakító villámsorozat ívelt át Dawson felett, és eltalálta az arumot. Fájdalmas visítás csapott fel, halódó hang. Hogy Dawson mennyire gyűlölte ezt! De alighanem mégis meg kellett volna várnia, mielőtt odalép az előbb az arumhoz. Eső után köpönyeg.

Most, hogy már nem táplálkozott belőle az arum, lassan újra érezni kezdte a végtagjait. A lábait, de még a mellkasát is ezer tű szurkálta. Felült; még mindig nem bírta megtartani az alakját. A szeme sarkából látta, hogy a testvére megközelíti az arumot, majd ismét emberré alakul. Bátor. Vakmerő. Puszta kézzel fogja megölni. Felvágós.

És úgy is lett; a bátyja előrántott egy obszidiánkést, és az arumra vetette magát. Még mondott is neki valami gúnyosat, mielőtt a hasába mártotta volna a pengét. A következő sikoly gurgulázásba fulladt.

Az arum végül füstté és árnyékká robbant szét. Dawson saját magára összpontosított, arra, kicsoda, micsoda is ő. Lehunyta a szemhéját – ami valódi alakjában nem is létezett –, és emberi alakjára összpontosított. Arra, amit mostanra jobban kedvelt a luxennél, és amit annyira magáénak érzett, hogy azt már szégyellnie kellett volna, ám sosem tette.

– Dawson? – szólította meg a bátyja, aztán sarkon fordult, és oda-sietett hozzá. – Jól vagy, haver?

– Sose voltam jobban.

– Jesszum, még egyszer ne merészelj így megijeszteni! Azt hittem... – Daemon elhallgatott, és a hajába túrt. – Komolyan beszélek. Még egyszer ne ijessz így rám!

Dawson segítség nélkül állt talpra, bár a lába még remegett, és kisé elveszítette az egyensúlyát. A szempár, amelybe nézett, ugyanolyan volt, mint a sajátja. Nem kellett többet mondaniuk; nem kellett megköszönnie.

Nem, amíg még mindig volt élő arum körülöttük.

ELSŐ FEJEZET

A DIÁKOK ÁSÍTOZVA, A SZEMÜKET DÖRZSÖLGETVE SORJÁZTAK BE a tanterembe. A kabátjukról lecsúszott az olvadó hó, és tócsákba gyűlt az összekarcolt padlón. Dawson kinyújtózta hosszú lábait, és felpakolta őket az előtte álló üres székre. Elmélázva, az állát vakargatva nézett a terem eleje felé. Lesa lépett be, és grimaszolt egyet Kimmy felé. Kimmy láthatóan halálra rémült attól, amit a havazás a hajával tett.

– Csak hó – forgatta a szemét Lesa. – Nem tesz kárt benned.

Kimmy lesimította szőke tincseit.

– A cukor olvadékony – felelte.

– Aha, a szar meg úszik a vízben. – Lesa lehuppant a helyére, és előrántotta az angol házi feladatát.

A háta mögül mély, halk nevetés hallatszott, mire Dawson elvi-gyorodott. Lesán muszáj volt nevetni.

Kimmy beintett Lesának, azzal a székéhez vonult; közben úgy mé-regette Dawsont, mintha őt tervezné a következő fogásnak. Dawson halványan visszamosolygott, bár tudta, jobb lenne, ha nem is törőd-ne vele. Kimmy számára minden csepp figyelem értékes volt, főleg mióta szakított Simonnal.

Vagy Simon szakított vele?

A fene se tudja, nem is érdekes... Dawson mégsem volt képes teljesen levegőnek nézni a lányt.

Kimmy letette zebracsíkos táskáját a padra, és még vagy tíz másodpercig mosolygott rá, mielőtt félrenézett volna. Dawson megmozgatta a vállait. Biztosra vette, hogy őt most szemmel végigtapogatták, és nem is a kellemes módon.

Újra felhangzott ugyanaz a nevetés, és aztán egy hang, olyan halkán, hogy csak ő hallja.

– Cukifű. Csajmágnés.

Dawson hátranyúlt, és adott a testvérének egy pofont, bár ő maga is vigyorgott.

– Kuss legyen, Daemon!

Daemon félreütötte a kezét.

– Ne a keresletet hibáztasd...

Dawson mosolyogva megrázta a fejét. Nagyon sokan – nagyrészt emberek – nem értették meg Daemont úgy, ahogy ő és a húguk. És nagyon kevesen tudták úgy megnevetetni őt, mint Daemon. Még annál is kevesebben voltak képesek úgy *felbosszantani*. De ha Dawsonnak bármikor bármire szüksége volt, vagy megjelent a közelben egy arum, Daemon volt a férfi a háznál.

Vagy a luxen. Vagy akármi.

Egy pocakos, idős férfi lépett az osztályba, a hasához szorítva egy halom papírt. Vagyis kijavította a dolgozataikat. A diákok egy emberként nyögtek fel – kivéve Daemont és Dawson. Ők tudták, hogy anélkül is tökéletesen szerepeltek, hogy különösebben törték volna magukat.

Dawson felemelte a tollát, forgatni kezdte hosszú ujjai között, és felsóhajtott. A kedd máris belezökkent a végtelen, unalmas órák kerékvágásába. Sokkal szívesebben túrázott volna kint az erdőben,

még a havat és a dermesztő hideget sem bánta. Ő mégis jobban bírta az iskolát, mint Daemon. Egyes napok a többenél is rosszabbak voltak, ám Dawson úgy vélte, az osztálytársak elviselhetővé teszik a kínt. Ebből a szempontból a húgukra hasonlított: társas lény az idegen testben.

Elégedetten mosolygott.

Pillanatokkal azelőtt, hogy megszólalt volna a csengő, egy lány rontott be az osztályba, a kezében egy sárga fecni. Dawson azonnal tudta, hogy nem idevalósi. A tény, hogy pulóverben volt, nem pedig vastag kabátban, holott odakint erősen fagyott, elárulta. Végignézett a lábain – szép, hosszú, ívelt lábak voltak –, le a vékony talpú, lapos sarkú cipőig.

Na, igen, nem erről a környékről való.

A lány közben átadta a papírt a tanárnak, és szembefordulva az osztállyal felszegte a fejét. Dawson állá hallható puffanással esett le.

Szent ég! Ez a lány szép volt.

Márpedig Dawson sokat tudott a szépségről. A fajuk megnyerte a genetikai rulettet, amikor embertestet öltöttek, ám az előtte álló tökérekeny alak tündérfarca maga volt a tökéletesség. Csokoládészín haja a vállára hullott, emelt fővel nézett szembe a többiekkel. A bőre ragyogásán látszott, hogy sokat van a szabad levegőn, még mostanában is. Szép ívű, ápolt szemöldöke alatt sűrű pillákkal keretezett, kissé ferde szempár csillogott. A lány melegbarna pillantása találkozott az övével, aztán a vállára csúszott, végül a lány pislantott néhányat, mintha elködösült volna előtte a látvány.

Sokszor történt meg ugyanez, amikor az emberek először látták őt és Daemont együtt. Elvégre egyformák voltak. Fekete, hullámos haj, úszóbajnok testalkat – alig maradtak két méter alatt. Az arcuk is ugyanaz volt: széles járomcsontok, telt ajkak, különlegesen csillogó,

fényes zöld szemek. A többi luxent leszámítva senki nem tudta őket megkülönböztetni egymástól, és ezt mindketten ki is használták az előnyükre.

Dawson addig csikorgatta a fogait, amíg belesajdult az állkapcsa.

Most először szerette volna, ha nincs ilyen pontos másolata. Ha valaki ránézne, és valóban *őt* látná, nem pedig a tükörképet az oldalán. Ilyen érzésekre maga sem számított.

De akkor a lány tekintete újra rátalált az övére, és elmosolyodott.

A toll kicsúszott Dawson ernyedt ujjai közül, végiggurult a padon, és koppanva földet ért. Dawson elvörösödött, de az ajka felelt helyette, és ebben nem volt semmi megjátszott vagy túlzó.

Daemon vigyorogva kihajolt, és rátaposott a tollra. Dawson, retentő zavarba esve, lehajolt, és kikapta a tollát a testvére cipőtalpa alól.

Mr. Patterson mondott valamit a lánynak, amivel magára vonta a figyelmét. A lány nevetett. A fátyolos hang a lábujja hegyéig átjárta Dawson; kihúzta magát ültében. Bizsergett a bőre.

Megszólalt a jelzőcsengő. A lány egyenesen a Dawson előtti szék felé indult. Ott egye meg a fene a hóban gyaloglást! Ez nem lesz a szokásos unalmas kedd.

A lány a táskájában turkált; Dawson úgy vélte, tollat keres. Egy része tudta: ez a tökéletes alkalom, hogy megtörje a jeget – felajánlhatna egy tollat, bemutatkozhatnak, aztán onnan már el lehet indulni. Ugyanakkor valami a székéhez ragasztotta. Szeretett volna előrehajolni, hogy megérezze, milyen parfümöt használ a lány, de el akarta kerülni, hogy ijesztő alak benyomását keltse.

Úgy érezte magát, mintha a székhez ragasztották volna.

Csak... bámulta a lány székének támlájára hulló göndör, csokoládészín tincseket. Aztán megvakarta a tarkóját. A vállában rángatózott egy izom. Mi lehet a neve? És mi a fenéért érdeklí őt ennyire?

Nem most először talált vonzónak emberlányokat. A francba is, a fajtájából sokan jöttek össze emberi nőekkel, hiszen köztük kétszer annyi volt a férfi. Már ő is megtette. De még a bátyja is, aki általában istennek képzelte magát, megtette, amikor éppen fasírtban volt félig-meddig állandó barátnőjével. Mégis...

A lány hátrapillantott a válla felett; sűrű pillái alól egyenesen Dawson szemébe nézett. Abban a másodpercben különös dolog történt. Dawson érezte, ahogy leperregnek róla az évek – a költözködés évei, amikor mindig új barátokat szerzett, aztán elveszítette őket. Azok az évek, amikor látta azokat a luxeneket, akiket megkedvelt, az arumok vagy a védelmisek áldozatául esni. Azok az évek, amik alatt igyekezett beilleszkedni az emberek közé, ám valójában sosem vált hozzájuk hasonlónvá. Csak úgy – eltűnt az egész.

A hirtelen érzett könnyűségtől kábán Dawson mindössze bámulni bírt. Kicseszett idióta módjára bámulni. A lány viszont egyenesen visszabámult rá. Whiskey-színű szeme egyetlen pillanatra elkalandozott ugyan, de azonnal visszatért Dawsonhoz. Az ajka apró mosolyra húzódott, aztán visszafordult a tábla felé.

Daemon fészkelődött, megköszörülte a torkát.

– Mi jár a fejedben?

Daemon általában pontosan tudta, mi jár a testvére fejében, ahogy Dee-ében is. Hármásikrek voltak, közelebb álltak egymáshoz, mint a luxenek többségéhez. Most azonban Dawson biztosra vette, hogy Daemonnek fogalma sincs, mire gondol ő. Mert ha tudná, már leesett volna a székéről.

Kifújta a levegőt.

– Semmi. Egyáltalán semmi.

– Aha – dőlt hátra Daemon. – Én is úgy látom.

Kicsengetés után Bethany Williams felvette a táskáját, és egyenesen kifelé indult, a folyosóra. Új diáknak lenni szívszűrés. Nem akadt egy barátja sem, akivel beszélgethetett vagy átsétálhatott volna a szomszéd terembe. Idegenek vették körül, de ez illett a képbe – hiszen idegen házban lakott, és sok időt töltött a nagybátyjával, aki szintén tökéletesen idegen volt a számára.

Most pedig meg kellett találnia a következő órája helyszínét. Lepillantott a kinyomtatott órarendre, összehúzott szemmel vizsgálta a fakó tintát. 203-as terem? Vagy 208? Kiváló. Nyugat-Virginia az a hely, ahová a nyomtatók meghalni mennek.

A vállára vetette a táskáját, és kikerült egy csoportnyi lányt, akik az angolterme ajtaja előtt váraakoztak. Nem kellett megerősítenie a képzeletét, hogy kigondolja: a hihetetlenül szexi párosra várnak. Jó ég... az egész eddigi életét Nevadában élte le, és még egyetlen ilyen pasit sem látott, nemhogy kettőt.

Ki gondolta volna, hogy Nyugat-Virginiában ennyire forr a levegő?

És az a szempár... hűha! Ragyogó, hibátlan zöld, ami Bethanyt a friss, tavaszi fűre emlékeztette. Az a két szem valami nem evilági.

Ha tudott volna erről korábban, könyörgött volna a szüleinek, hogy sokkal hamarabb költözzenek ide, legalább a látvány kedvéért.

A gondolatot azonnal követte a szégyen. A családja azért jött ide, mert a nagybátyja megbetegedett. Ez volt a helyes cselekedet, és nem...

– Hé, várj csak!

Az ismeretlen, mély hang hallatán végigfutott a hideg a hátán. Bethany lassított, és a válla felett hátrasandított, majd megtorpant.

A hihetetlenül szexi duó egyik fele volt az. És őt szólította meg. Ez igaz? Az a szempár egyenesen őt vette célba, a szinte túl tökéletes, alul duzzadtabb ajkakon mosoly ült.

Bethany hirtelen őrült vágyat érzett, hogy lefesse ezt az arcot az új olajfestékeivel, amiket az anyjától kapott. Erőt vett magán, és kinyitotta a száját.

– Szia – nyögte ki. *Nagyon is szexi...*

A srác ránevetett, mire Bethany szíve megremegett.

– Szerettem volna bemutatkozni – lépett oda a fiú. – A nevem Dawson Black. Én vagyok a...

– Az iker, aki mögöttem ült angolórán.

Dawson arcára kiült a meglepetés.

– Honnan tudod? A legtöbben nem képesek megkülönböztetni minket.

– A mosolyod. – Bethany elvörösödött, és szeretne volna felpofozni saját magát. *A mosolyod.* Nahát! Lepillantott az órarendjére, és akkor jött rá, hogy a második emeletre kell mennie. – Úgy értem, a másik nem mosolygott egyáltalán. Egész órán.

Dawson halkán nevetett.

– Na, igen, attól félt, hogy ha mosolyog, korán megráncosodik.

Bethany felnevetett. Vicces és aranyos? *Nekem bejön.*

– És te nem aggódsz?

– Ó, nem, én elegánsan fogok megöregedni. Alig várom. – Könnyed mosolya fényt varázsolt valószínűtlen szemébe. Biztos, hogy kontaktlencse. – Ami azt illeti, a *Selyemgubó* a kedvenc filmem.

– A *Selyemgubó*? – Bethanyból kitért a nevetés, mire Dawson mosolya még szélesebbre húzódott. – Szerintem az az ükanyám kedvenc filmje volt!

– Azt hiszem, jól kijönnék az ükanyáddal. Jó az ízlése. – Dawson elhajolt Bethany mellett, és kinyitotta a nehéz, kétszárnyú ajtó egyik szárnyát. A diákok úgy tértek ki az útjából, mintha egy faltörő

vasgolyó volna. – Nem lőhetsz vele mellé. Örök ifjúság. Idegenek. Fényes izék a medencében.

– A gubó népe? – tódította Bethany, és átbújt a fiú karja alatt; szépen kidolgozott karja volt, elegánsan simult rá a felsője. Bethany elvörösödött, félrenézett, és a lépcső felé indult. – Eszerint sokat tudsz a régi szép filmekről?

Érezte, ahogy Dawson vállat von mellette. Az enyhén penész- és tornazokniszagú, széles lépcsőházban sem távolodott el mellőle, így a többiek alig tudták őket kikerülni.

Amikor felértek a pihenőre, Dawson Bethany válla felett a papírára nézett.

– Mi a következő órád?

Bethany felemelte a papírt, és elfintorodott.

– Történelem, a...

Dawson kikapta a kezéből az órarendet, és gyorsan átfutotta.

– A 208-asban. És ez a szerencsenapod.

Mínt hogy egy ilyen sráccal beszélgetett éppen, Bethany kénytelen volt egyetérteni.

– Miért is?

– Két okból – jelentette ki Dawson, és visszaadta az órarendet. – A művtöri és az utolsó óra, a torna, közös. Vagy talán ez az én szerencsenapom.

Hihetetlenül szexi. Vicces. És mindig tudja, mit kell mondani? Talált.

Dawson kinyitotta neki a második emeleti ajtót, és Bethany az *úriembert* is hozzáadta a listához. Az ajkába harapva kereste a szavakat.

– Neked milyen órád lesz most? – bökte ki végül.

– Fizika, az elsőn.

Bethany felvonta a szemöldökét, és körbepillantott. Ahogy várta, a többiek – nagyrészt lányok – megbámulták őket.

– Akkor miért vagy a másodikon?

– Mert itt akarok lenni. – Olyan hétköznapien mondta, hogy Bethanynek az az érzése támadt: rendszeresen azt csinálja, amihez kedve szottyan.

Összeakadt a pillantásuk, aztán csak nézték egymást. Volt valami Dawson tekintetében, amitől Bethany egyszerre nagyon is tudatába került önmagának, és mindennek, ami körülvette. Abban a tiszta pillanatban tudta: ha az anyja egyetlen pillantást vetne egy Dawsonhoz hasonló fiúra, őt máris átíratná egy lányiskolába. Az efféle srácok mögött általában törött szívek ösvénye maradt, olyan hosszasan, mint a Mississippi. Neki pedig igyekeznie kellene a terembe, ami innen már nem is lehet messze, még hozzá gyorsan, mert egy újabb szívtörésre igazán nincsen szüksége.

És mégse mozdult, csak állt ugyanott. Ahogy Dawson is. Átható érzés volt, még annál is erősebb, mint amikor Bethany először csókolózott. És a tetejébe még csak egymáshoz sem értek. Egyáltalán nem is *ismerte* ezt a srácot.

Térre volt szüksége: odébb lépett, és nagyot nyelt. Igen, a távolság jó ötlet volt. Dawson ragyogó pillantása azonban még így is elért hozzá sűrű pillái alól. Félre sem nézett, a válla felett intett az egyik terem felé.

– Az a 208-as.

Jól van. Mondj valamit, vagy legalább bólints, te idióta! Ez határozottan nem jó benyomás. De ami végül kiszökött a száján, magát Bethanyt is megrémítette.

– A szemed igazi?

Ó, a fenébe! Van ennél kínosabb?

Dawson pislogott, mintha meglepődött volna. De hát miért? Biztos, hogy mindenki ezt kérdezzé tőle. Bethany még sosem látott az ikrekéhez hasonló szemeket.

– Aha – válaszolta Dawson lassan. – Igazi.

– Ó... hát, igazán csinos. – Forróság kúszott az arcára. – Úgy értem, szép.

Szép? Most azonnal be kell fognia a száját!

Dawson mosolya újra felragyogott. Bethanynek ez is tetszett.

– Köszönöm! – Oldalra biccentette a fejét. – Most akkor lógva hagysz?

Bethany a szeme sarkából észrevett egy magas, szőke srácot, aki úgy nézett ki, mintha egy tinimagazin címlapjáról lépett volna le. Megpillantotta Dawson, és hirtelen megtorpant, amitől az utána érkező fiú egyenesen nekiment. A magas srác egy félmosollyal elnézést kért, de a szemét nem vette le Dawsonról. A szeme pedig kék volt, mint a búzavirág. Bethany egyik festéke sem lehetett képes visszaadni ezt a színt – ahogy a lány azt is biztosra vette, hogy Dawsonét sem.

– Tessék? – pillantott Dawsonra.

– A neved? Még nem mondtad meg a nevedet.

– Elizabeth, de mindenki Bethanynek szólít.

– Elizabeth – ismételte a fiú a nevet, mintha kóstolgatná. – És a Bethany mellé családnév is jár?

A lány elvörösödött, és szorosan megmarkolta a táskája szíját.

– Williams. A családi nevem Williams.

– Nos, Bethany *Williams*, itt kell, hogy magadra hagyjalak. – Jó égt! A srác őszintén csalódottnak tűnt. – Egyelőre.

– Köszö...

– Nem kell.

Azzal Dawson elhátrált; a szeme ragyogott a lámpák alatt. Csil-
lámlott. – Hamarosan találkozunk. Biztosra veszem.

MÁSODIK FEJEZET

A PETERSBURGBÓL KIVEZETŐ UTAK teljesen egyformának tűntek Bethany számára. Háromszor is eltévesztette a lehajtót az új otthona – egy élhető helyé átalakított régi farmház – felé. Az út keskeny volt, fák takarták, és csak egy kicsiny fehér oszlop jelölte. Bethany a külvárosokhoz szokott, itt idegennek érezte magát. Még a fedélzeti GPS-e is cserbenhagyta, kilométerekkel korábban.

Jaj!

Ugyanakkor hálát adott az égnek a hóláncokért. A szedán sosem tudott volna felkapaszkodni nélkülük a farmházhoz vezető murvás úton. A hely viszont szép volt – hósípkás hegyek, vaskos szilfák, fehér lankák. Bethany ujjá ecset után vizketett, hogy vászonra vigye.

De az ujjá valami más után is vizketett, amit pedig nem kellett volna megtennie. Egy srác arcát festegetni már megszállottságnak számít, szinte kukkolás, és mi lesz, ha az anyja lopva megint átnézi a képeit? Infarktust fog kapni.

Jeges, szitáló eső vágott az arcába, amikor kiugrott a kocsiból, ráadásul majdnem fenékre is esett a lefagyott kocsibeállón, ahogy a nagybátyja Porschéját megkerülte. Az orvosok jól keresnek.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A fene se tudja, nem is érdekes... Dawson mégsem volt képes teljesen levegőnek nézni a lányt.

Kimmy letette zebracsíkos táskáját a padra, és még vagy tíz másodpercig mosolygott rá, mielőtt félrenézett volna. Dawson megmozgatta a vállait. Biztosra vette, hogy őt most szemmel végigtapogatták, és nem is a kellemes módon.

Újra felhangzott ugyanaz a nevetés, és aztán egy hang, olyan halkán, hogy csak ő hallja.

– Cukifű. Csajmágnés.

Dawson hátranyúlt, és adott a testvérének egy pofont, bár ő maga is vigyorgott.

– Kuss legyen, Daemon!

Daemon félreütötte a kezét.

– Ne a keresletet hibáztasd...

Dawson mosolyogva megrázta a fejét. Nagyon sokan – nagyrészt emberek – nem értették meg Daemont úgy, ahogy ő és a húguk. És nagyon kevesen tudták úgy megnevetetni őt, mint Daemon. Még annál is kevesebben voltak képesek úgy *felbosszantani*. De ha Dawsonnak bármikor bármire szüksége volt, vagy megjelent a közelben egy arum, Daemon volt a férfi a háznál.

Vagy a luxen. Vagy akármi.

Egy pocakos, idős férfi lépett az osztályba, a hasához szorítva egy halom papírt. Vagyis kijavította a dolgozataikat. A diákok egy emberként nyögtek fel – kivéve Daemont és Dawson. Ők tudták, hogy anélkül is tökéletesen szerepeltek, hogy különösebben törték volna magukat.

Dawson felemelte a tollát, forgatni kezdte hosszú ujjai között, és felsóhajtott. A kedd máris belezökkent a végtelen, unalmas órák kerékvágásába. Sokkal szívesebben túrázott volna kint az erdőben,